

Zulejka Javeršek - Izbrane pesmi

Ko te gledam na Puntih, razburkanih las, sklonjenega
nad njenim obrazom, te sonce na
zahodu barva rdeče v valovih, tvoja roka na njenem
trebuhu se dviga kot morje v plimo,
počasi, hitreje, ljubeče, gotovo

tvoje veke se spuščajo počasi, to ni
mežikanje, to je premikanje morja na plitvi
peščeni
obali, trepalnice mečejo sence v modrino
kakor jih rišeta sonce in plankton na morsko
dno,
in z majhnimi valovi se premikaš tudi ti kot
gmota morja, ki bi se iz satelita videlo
nezmotljivo, kar najbrž tudi je, saj neurje ni
zmota za morje, le za mornarje, in zmotim
se
tudi jaz, kakor stari ljudje, ki živijo na
potresnem območju, se ne evakuiram po

tvojem
prvem pogledu,

potresu sledi tsunami in nihče ne
prešteje mrtvih, nikogar ne pogrešajo,
lahko neopazno

odidem, v poslušanju butanja burje v
balvane na Punti poskušam najti take
besede, ki bi

vzvalovile tvoje lase, roke, veke, a
zmorem le nikomur slišno sušno
prošnjo: dovoli, da
zaužijem sol s pene valov tvoje polti.

Za mojimi vekami
sneg v noči

za mojimi vekami

za mojimi vekami

saj srne spijo?

seveda sine, spijo

za mojimi vekami

za mojimi vekami

trhla zarja

v trebuhu rdeče ladje

v luknji v trebuhu

za mojimi vekami

za mojimi vekami

vse to nasilno

vse to vesolje

za mojimi vekami

za moje veke

drvi to vesolje
za moje veke

za mojimi
vekami

sneg v noči

Nagota

Si me
predstavlajš,
pesnik,
s tvojo knjigo
prilepljena na
klopco

(zavita v
tvoje stihe
nocoj se
bom ljubila v
tvojem ritmu
sanjala v

tvojih barvah
zbudila se
bom s
čudno
lakoto po
lahkosti

tvojih misli
s težnjo k
teži tvojih
besed)

in kakšen
je občutek,
da se
oblačim v
tvojo

goloto?

Ko se

vračaš

Ko se

vračaš, se
vedno v
hladu, zrak
se s
tvojimi

koraki
ohlaja,
postaja
gost kot
vodka,

gost kot
olivno olje,
lica ti
obarva kot
finsko

jutro,
jutro, ki ga
ne
poznaš, ki
ga ne

želiš

poznati.

Puhaste

kroggle luči

se zlomijo

v

kvadrate,

postanejo

modre

svetloba
je modra
... je
modra.

Pogledi,
ko greš
mimo,
ostajajo

uprti v tla,
noben
sosed te
ne

pogleda,
ker nimaš
sosedu,
ker

nikogar
ni, ki bi
lahko
preživel,

v tem
hladu,
ki bi ga
naredil

manj
hladnega
, ko bi ga
delil s

tabo.

Venomer

se

steguješ
k temu,
kar nima
imena in

tega
nikoli ne
dosežeš
stvar

moraš
poimeno
vati, da ti
pride v

oblast, a
ti veš, da
tisto, kar
si boš

prilastil,
ne bo
nikoli
zares

tvoje, ker
nočješ
tega, kar
je že

tvoje.

Stopaš

na prste

nog, a
prsti
tvojih
mrzlih

dlani so

spolzki

... so

spolzki,

jutro
postane
zeleno,
oranžna

ga ne
ogreje,
kar veš,
da je

dobro,

če

verjame

š

pregovor

u, in ne

poročilo

m,

pomeni,
da bo
vreme
lepo.

A lepo
vreme te
v resnici
ne

zanimam,
saj veš,
da bo
hladno,

ko se
boš
vračal,
in da bo

jutro
prežarje
no z
mrazom

modre

svetlobe

zeleno

in, da ne

boš
dosegel
tistega,
kar bi

morda

imenova

l veter

ali

pesem ali dom.

Srečuje
m te
vedno
nekje

med

spanje

in

budnost

jo,
kramlja
vega
kot si

lahko, v
Zlati
ladjici,
zaziban

S
pivom,
v Rožni z

lepo
dekljico
v modri

jopici,

tudi

takrat

brez

nasmeš

a,

na

kolesu

pred

Filozos ko fakultet

o, edina

v

majske

m

mraku

in

prislušk

ujem

tvobjemu
glasu,
ki pada

v moje
uho kot
dežne

kaplje na razbnelj

ene

strehe

avtomoto

bilov,

na

makad

amske

m

parkiriš

ču brez
sence,
besede

takoj
izparijo
, a

ostane
vonj,
barva,

svežina

po

poletne

m

dežju,

na

prašne

m avtu

lahen

dež

poletti

pusti

sledi.

Pesni

ku v

Istri

Ko

hodiš

po

rdečka

stih
cestah
iz

razpook

raste

trava

Ko

gledaš

meglo

v

travah
je
pokrajji

na

mehk

a

Ko

posluš

aš

naš e pesmi iz

kričeči

h

vrstic

vstajaja

bolečči

na

Ko

padaš

v

prazn

e

blazin

e

je

bolečči

na

mehk

Prispeval Zulejka Javeršek
Nedelja, 29 Marec 2009 07:00

a

Iz ceste

raste

trava

Iz trave

vstajaja megl

a

iz

m e g l

e

se

rojev

a

boleč

Prispeval Zulejka Javeršek
Nedelja, 29 Marec 2009 07:00

ina

iz

boleč

ine

raсте

peše

m

Megl

ena

pesne

m

obce

stnkih

trav

je

tvvoja

boleč

ina.

Prispeval Zulejka Javeršek
Nedelja, 29 Marec 2009 07:00
